

Sygn. akt IV U 271/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 1 lutego 2013 roku nr (...) - (...)

w sprawie A. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się A. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 30 października 2012 roku na okres lat dwóch.

Sygn. akt IV U 271/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 września 2013 r.

Decyzją z dnia 1 lutego 2013 r., nr (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił przyznania A. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniosła A. J., domagając się jej zmiany i przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że zaskarżona decyzja jest dla niej krzywdząca, od 7 lat leczy się psychiatrycznie na zaburzenia psychopatyczne, stan jej zdrowia ulega pogorszeniu, ma problemy z rozpoznawaniem najbliższych. Ponadto ma problemy z kręgosłupem, a od pół roku poważnie choruje na boreliozę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 stycznia 2013 r., w którym nie uznano wnioskodawczyni za niezdolną do pracy.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołująca A. J., urodzona (...), ma wykształcenie zasadnicze zawodowe, zawód wyuczony: aparatowy procesów chemicznych, pracowała w zawodzie (1978 r. – 2007 r.), ostatnio zaś pracowała jako sprzątająca.

Od 1 sierpnia 2008 r. do 31 lipca 2011 r. ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, natomiast od 9 września 2011 r. do 8 września 2012 r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

W dniu 30 października 2012 r. odwołująca wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty.

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 lutego 2013 r. (...) Oddział w T. odmówił A. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 stycznia 2013 r. odwołująca nie została uznana za niezdolną do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Sąd Okręgowy ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS po konsultacji z lekarzem psychiatrą w orzeczeniu z dnia 13 grudnia 2012 r. rozpoznał u odwołującej:

- ostre wielopostaciowe zaburzenia psychiatryczne w wywiadzie, obecnie wieloletnia remisja,
- wole guzkowate tarczycy,
- borelioza w trakcie antybiotykoterapii

i nie uznała odwołującej się za osobę niezdolną do pracy.

Komisja Lekarska ZUS, która w opinii lekarskiej z dnia 22 stycznia 2013 r., podtrzymała stanowisko wyrażone przez Lekarza Orzecznika, rozpoznała u odwołującej:

- ostre wielopostaciowe zaburzenia psychiatryczne w wywiadzie, obecnie wieloletnia remisja,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym, objawów korzeniowych, bez istotnego upośledzanie funkcji układu ruchu,
- przebyte leczenie Boreliozy.

Orzeczenie Komisji Lekarskiej legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika z dnia 13.12.2012 r.- k. 83 akt ZUS,
- orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 22.01.2013 r.- k. 84-85 akt ZUS.

W celu stwierdzenia czy i w jakim stopniu odwołująca się jest niezdolną do pracy, jak również kiedy powstała niezdolność do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej lek. med. E. N.– psychiatry.

W pisemnej opinii z dnia 12 lipca 2013 r. w oparciu o przeprowadzone badanie oraz dokumentację medyczną biegła psychiatra zdiagnozowała u odwołującej:

- zaburzenia urojeniowe w niepełnej remisji

i przyjęła że obecny stan psychiczny oraz funkcjonowanie odwołującej się, dają podstawę do uznania jej za częściowo niezdolną do pracy zarobkowej od 30 października 2012 r. (daty złożenia wniosku) na okres lat dwóch.

Nadto biegła podniosła, iż w czasie badania psychiatrycznego stwierdziła u odwołującej się niepełną remisję zaburzeń urojeniowych, dysymulację i brak wglądu w przebyte zaburzenia psychotyczne.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 12.07.2013 r.- k. 9-11,

Sąd w całości podzielił opinię biegłej sądowej psychiatry uznając, że zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującej, a nadto uwzględnia wpływ rozpoznanych u niej schorzeń na niezdolność do pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłą oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osób sporządzających opinię. Dlatego też, Sąd podzielił wnioski psychiatry odnośnie częściowej, okresowej niezdolności wnioskodawczyni do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji na okres 2 lat od 30 października 2012 r..

Żadna ze stron opinii tej nie kwestionowała.

Uwzględniając powyższe, na podstawie tej właśnie opinii, ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłej, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy i w jakim stopniu odwołująca A. J. jest niezdolny do pracy oraz kiedy powstała niezdolność do pracy.

Zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie, stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy, przy ocenie stopnia

i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii biegłej psychiatry, odwołująca z uwagi na rozpoznane u niej schorzenia w postaci zaburzeń urojeniowych jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej częściowo, okresowo przez okres 2 lat od 30 października 2012 r.

Skoro więc zaskarżona przez A. J. decyzja (...) Oddział w T. z dnia 1 lutego 2013 r. nie była zasadna, należało uwzględnić jej odwołanie, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia art. 57 ust. 1 i art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Tym samym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres 2 lat od 30 października 2012 r.